

szerekhez, amelyek olyan kimagasló helyet biztosítottak számára a művelt népek között.¹⁵²

A zsidók nyugtalanságát fokozták azok a tervek, amelyek a „védett” zsidók egy részének a Pozsonyi úton lévő különleges csillagos házakba való átköltöztetését írták elő. Ezt a cserét a fenyegető tragédia újabb baljós jelének tekintették. Az átköltöztetésekről heves vita robbant ki a Tanács tagjai között. Stöckler Lajost különösen felháborította a Pozsonyi úti épületek kiválasztása. A „nem védett” zsidók valóságos szószólójává lépve elő, Stöckler úgy ítélte meg, nagy igazságtalanság lenne az érintett házak lakóival szemben, akiket csak pár héttel korábban helyeztek oda, ha ismét átköltöztetnék őket viszonylag kisszámú, privilegizált zsidó kedvéért, akik közül sokan személyes jó viszonyban voltak a Tanács vezető tagjaival.

A Zsidó Tanács azonban Ferenczy figyelmeztetésére hallgatott, és hozzálátott az átköltöztetési tervek végrehajtásához. Augusztus 23-i határozatának megfelelően az átköltöztetés általános irányítását Bleier Jenőre bízták. Szalkai Ernő és Vasadi Vilmos összekötőként segített neki a svéd követséggel való kapcsolattartásban. A Pozsonyi úti „védett házakért” való általános adminisztratív felelősséget Bognár Györgyre ruházták. Csak a Tanács átköltözési igazolásával és a svéd követség által kibocsátott menlevéllel (Schutzpass) rendelkezőknek volt szabad belépniük a kijelölt házakba.¹⁵³

Közben a budapesti zsidók tervezett deportálására vonatkozó német-magyar megbeszélések a kölcsönös gyanakvás légkörében folytatódtak. Míg a németek a Führer utasításaival összhangban ragaszkodtak ahhoz, hogy mielőtt ők kiadnák a kiutazási engedélyeket a svájci és a svéd listán szereplő néhány ezer zsidónak, a budapesti zsidók zömét deportálják (vagy legalábbis a két dolog egyszerre történjék), a magyarok mindenáron szerették volna biztosítani a fenti néhány ezer zsidó kivándorlását, hogy némi nemzetközi jóindulatot vívjanak ki, de halogatni akarták a tömeges deportálás megindítását. Az egyik ok, amiért Magyarország határozottan elutasította a deportálások terv szerinti, augusztus 25-i újratekintését, az volt, hogy Románia két nappal korábban kilépett a tengelyhatalmak szövetségéből. Sőt Magyarország riválisa nem csupán fegyverszünetet kért, hanem ténylegesen csatlakozott is a szövetséges hatalmakhöz, és nem sokkal később hadat üzent mind Németországnak, mind Magyarországnak.

Horthy augusztus 24-én hosszas beszélgetést folytatott Veesenmayerrel, melynek során rámutatott: gyakran figyelmeztette a Führert a románok megbízhatatlanságára. Egy kormányátszervezés lehetőségét is megpendítette.¹⁵⁴ A budapesti zsidókkal kapcsolatban a kormányzó azt